ARREST VAN HET HOF
VAN 3 FEBRUARI 1977 [1]

Procureur de la République te Besançon tegen Claude Bouhelier e.a. (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Tribunal correctionnel te Besançon)

Zaak 53/76

Samenvatting

Kwantitatieve uitvoerbeperkingen — Maatregelen van gelijke werking — Term — Uitvoervergunning — Vereiste — Verbod
(EEG-Verdrag, artikel 34)

De woorden „kwantitatieve uitvoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking" in artikel 34, EEG-Verdrag moeten aldus worden verstaan dat zij van toepassing zijn op de wettelijke regeling van een Lid-Staat, welke alleen voor de export van bepaalde waren een vergunning vereist ofwel in plaats daarvan een conformiteitscertificaat dat kan worden geweigerd indien de kwaliteit van de waar niet in overeenstemming is met bepaalde normen van het orgaan dat het certificaat uitgeeft, zelfs wanneer dit certificaat niet is onderworpen aan een heffing.

In de zaak 53/76,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag, van het Tribunal correctionnel te Besançon, in het aldaar aanhangig geding tussen

PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE TE BESANÇON

en

CLAUDE BOUHELIER E. A., wonende in het departement Doubs,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van het begrip kwantitatieve uitvoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking in artikel 34 van het EEG-Verdrag,

wijst

1 — Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, A. M. Donner en P. Pescatore, kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco en A. Touffait, rechters,

Advocaat-generaal: F. Capotorti
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat het verwijzingsvonnis en de krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. In Frankrijk geldt een regeling voor de kwaliteitscontrole van bepaalde voor export bestemde horloges.

Wet nr. 48-1228 van 22 juli 1948 regelt — ter vervanging van de desbetreffende voorlopig van kracht gebleven wet van 17 november 1943 — de rechtsstatus van de „centres techniques industriels", die ten doel hebben de technische vooruitgang te bevorderen, bij te dragen tot rendementsverbetering en de kwaliteit in de industrietak te waarborgen. Artikel 1 van deze wet bepaalt dat „bij besluit van de ministers van Financiën, nationale Economie, Industrie en Handel in elke bedrijfstak waarvoor zulks van belang wordt geacht, instellingen van openbaar nut, genaamd „centres techniques industriels" kunnen worden opgericht". Volgens artikel 8 van deze wet worden deze instellingen mede gefinancierd uit verplichte bijdragen van de ondernemingen in de betrokken bedrijfstak.

Krachtens deze wet werd bij interministerieel besluit van 22 april 1949 het technisch centrum voor de horlogeindustrie omgezet in een „centre technique industriel" — Cetehor —, ten behoeve waarvan bij decreet van 21 september 1966 een semifiscale heffing werd ingesteld op de prijs van al dan niet voor uitvoer bestemde onafgewerkte uurwerken, horloges en uurwerken.

Deze instelling van openbaar nut heeft met name tot taak de kwaliteit van door de horloge-industrie uitgevoerde produkten te garanderen. Hiertoe verricht het steekproeven op ten uitvoer aangeboden partijen horloges en uurwerken met gesteende ankergang van Franse makelij, om te controleren of zij voldoen aan bepaalde kwaliteitsnormen. Aan deze controles, die gewoonlijk niet meer dan 48 uur in beslag nemen, zijn als regel geen heffingen of lasten verbonden wanneer de partijen aan de kwaliteitsnormen voldoen; alleen als een tweede onderzoek

noodzakelijk is wegens bij eerste controle gebleken ernstige fabricagefouten, worden de bijkomende kosten aan de exporteurs in rekening gebracht. Blijkt bij de controle dat aan de normen is voldaan, dan kan ingevolge twee mededelingen aan de exporteurs, verschenen in het Journal Officiel de la République française van 30 oktober 1962 en 24 november 1964, het door Cetehor afgegeven conformiteitscertificaat in de plaats treden van de — bij gebreke van dit certificaat — voorgeschreven uitvoervergunning.

2. Het geding waarin het Tribunal correctionnel de Besançon zich tot het Hof van Justitie heeft gewend met verzoek om een prejudiciële beslissing, gaat nu juist over het geval dat Cetehorcertificaten in de plaats kwamen van een uitvoervergunning.

Het openbaar ministerie heeft namelijk voor dit Tribunal een strafvervolging ingesteld tegen Claude Bouhelier, Charles Girardet en Rémy Zimmerman wegens valsheid in geschrifte, gebruikmaking van vervalste documenten en overtreding van douanevoorschriften, en tegen Bernard Thiery wegens overtreding van douanevoorschriften. Eerstgenoemde drie verdachten wordt vervalsing van Cetehorcertificaten ten laste gelegd, door aan het oorspronkelijk daarop vermelde cijfer een 0 of een ander cijfer te hebben toegevoegd en vervolgens onder dekking van de aldus vervalste conformiteitscertificaten een aanzienlijke hoeveelheid horloges en uurwerken met ankergang, die niet waren gecontroleerd en zelfs niet voldeden aan de in het bijbehorend certificaat genoemde kenmerken, buiten de Franse frankzone te hebben geëxporteerd.

3. De verdachten hebben de feiten toegegeven, doch betwisten dat deze feiten delicten opleveren. Zij verzochten het Tribunal correctionnel te Besançon om ontslag van rechtsvervolging met een beroep op de artikelen 34 en 36 EEG-Verdrag en op de enge uitlegging die het Hof van Justitie in de gevoegde zaken 51-54/71 (International Fruit Company) aan de uitzondering in laatstgenoemd artikel heeft gegeven; volgens Bouhelier en anderen vormt het vereiste van het Cetehorcertificaat uitsluitend voor exporthorloges een kwantitatieve beperking welke volgens deze artikelen, zoals uitgelegd door het Hof, is verboden. De Administration Générale des Douanes, als burgerlijke partij, drong daarentegen aan op toepassing van de uitvoerregeling voor het betrokken soort horloges. Deze met elkaar strijdige opvattingen waren voor het Tribunal correctionnel te Besançon aanleiding om bij vonnis van 19 mei 1976 het geding te schorsen en het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de als volgt geformuleerde vraag:

„Het Tribunal houdt zijn beslissing inzake zowel de strafvordering als de burgerlijke vordering aan en legt het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de prejudiciële vraag of de woorden „kwantitatieve uitvoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking" in artikel 34 EEG-Verdrag moeten worden geacht mede van toepassing te zijn op de wettelijke regeling van een Lid-Staat, welke voor de export van bepaalde waren een vergunning vereist ofwel in plaats daarvan een conformiteitscertificaat hetwelk niet is onderworpen aan een heffing en kan worden geweigerd indien de kwaliteit van de waar niet in overeenstemming is met bepaalde normen van het orgaan dat het in de plaats van de vergunning tredende certificaat uitgeeft."

Het Tribunal gelastte de toezending van het vonnis aan de griffier van het Hof, alwaar het op 28 juni 1976 werd ingeschreven.

Drie verdachten in het hoofdgeding, te weten Bouhelier, Girardet en Zimmermann, de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de regering van de Franse Republiek hebben overeenkomstig artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut schriftelijke opmerkingen ingediend.

4. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

1. De *verdachten in het hoofdgeding Bouhelier en anderen* stellen het Hof voor te antwoorden dat de bepalingen van de Code général des impôts français houdende verplichting om bij uitvoer van ankeruurwerken een vergunning over te leggen, in strijd zijn met de bepalingen van het EEG-Verdrag.

De uitvoer van horloges met ankergang valt onder geen der in artikel 36 EEG-Verdrag genoemde uitzonderingscategorieën. Artikel 34 is derhalve rechtstreeks toepasselijk en staat ingevolge 's Hofs arrest in de zaken 51-54/71 van 15 december 1971 (International Fruit Company, Jurispr. 1971, blz. 1107) in de weg aan de toepassing van een nationale regeling waarbij „zij het zuiver formeel, het vereiste van in- of uitvoervergunningen of enig ander soortgelijk middel zou worden gehandhaafd." Dit geldt voor de Franse bepaling waarin overlegging van een vergunning of anders een Cetehor-certificaat wordt voorgeschreven.

2. De *Commissie* geeft een overzicht van de feiten en de procedure en merkt op dat haar diensten momenteel eveneens een dossier voorbereiden om, naar aanleiding van de bepalingen over de uitvoer van horloges en uurwerken met ankergang, tegen de Franse Republiek eventueel een procedure wegens nietnakoming van de verdragsbepalingen in te leiden. De Commissie geeft een uiteenzetting van de inhoud en de strekking van de betrokken Franse regeling en wijst op de analogie tussen het stelsel van vergunningen en van Cetehor-certificaten, die ten doel hebben de kwaliteit van de Franse uurwerkenindustrie te waarborgen. Volgens de Commissie gelden de litigieuze bepalingen alleen voor exportprodukten, ongeacht hun oorsprong en bestemming, en heeft de exportregeling voor horloges en uurwerken ten doel de Franse uurwerkenproduktie op de buitenlandse markt door een kwaliteitsgarantie te bevorderen.

Rechtens merkt de Commissie op dat iedere nationale regeling waarin voor export naar andere Lid-Staten overlegging van een vergunning of van een conformiteitscertificaat aan de douane wordt voorgeschreven, direct of indirect en feitelijk of potentieel een belemmering vormt voor het handelsverkeer binnen de Gemeenschap. De Commissie noemt een reeks arresten en met name het arrest van 15 december 1971 (zaak 51/71, International Fruit Company, Jurispr. 1971, blz. 1107) dat zich uitspreekt tegen iedere nationale wetgeving waarbij, zij het zuiver formeel, het vereiste van enig soortgelijk middel als invoervergunningen wordt gehandhaafd. In het arrest van 20 februari 1975 (zaak 12/74, Commissie t. Bondsrepubliek Duitsland, Jurispr. 1975, blz. 181) besliste het Hof dat het voldoende is dat een bepaling een belemmering kan vormen om te worden beschouwd als een belemmering voor het vrije verkeer van goederen. Het argument van de Franse douane dat de betrokken regeling heeft bijgedragen tot een toeneming van de export van Franse horloges omdat daardoor de kwaliteit kon worden verbeterd, doet niet af aan het feit dat deze regeling een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve uitvoerbeperking vormt. Gezien de moeilijkheden en de vertraging bij de afgifte van conformiteitscertificaten, is de waarde van dit argument trouwens maar betrekkelijk.

De Commissie gaat vervolgens in op de vraag of het voorschrift van een vergunning of conformiteitscertificaat niet tot het soeverein gebied van de Lid-Staten is blijven behoren. Zij wijst erop dat er in zoverre geen onderscheid is te maken

tussen de twee keuzemogelijkheden: de verplichting zich te voorzien van een vergunning of van een Cetehor-certificaat. Elk van beide documenten biedt door een kwaliteitscontrole de mogelijkheid de reputatie van het nationale produkt te verhogen. Volgens de Commissie is het vereiste van deze documenten echter onverenigbaar met het gemeenschapsrecht.

Er wordt namelijk gediscrimineerd tussen de exportprodukten en de produkten voor de binnenlandse markt, zodat de kwaliteitsgarantie niet geldt voor alle in de betrokken Lid-Staat geproduceerde waren:

- een eenvoudig garantiebewijs dat op verzoek wordt verstrekt zou bepaalde kwaliteitsprodukten van andere kunnen onderscheiden, zonder het vrije verkeer van alle vergelijkbare produkten te belemmeren
- de mogelijkheid nieuwe kwaliteitsnormen vast te stellen houdt echter het gevaar in van een verlegging van de handelsstromen van bepaalde categorieën goederen, hetgeen schade zou kunnen toebrengen aan het vrije verkeer en aan de mededingingsvoorwaarden (zie voor het gevaar van willekeurige kwalificaties het arrest 12/74, Commissie t. Bondsrepubliek Duitsland, Jurispr. 1975, blz. 181)
- zelfs al zouden naast de in artikel 36 genoemde redenen bepaalde normen zijn te rechtvaardigen door het verlangen buitenlandse gebruikers te beschermen (zie richtlijn 70/50/EEG van 22 december 1969, PB 1970, L 13, blz. 29), dan nog mag een Lid-Staat deze normen slechts ten behoeve van zijn eigen consumenten toepassen; dit pleit nog eens temeer tegen de kwaliteitsnormen die uitsluitend voor exporten naar de andere Lid-Staten gelden.

Op grond van bovenstaande overwegingen zou de Commissie de vraag van het Tribunal correctionnel te Besançon willen beantwoorden als volgt:

„Behoudens de in het gemeenschapsrecht zelf genoemde uitzonderingen, staat artikel 34 EEG-Verdrag in de weg aan de toepassing, in de intracommunautaire betrekkingen, van een nationale wetgeving waarbij, zij het zuiver formeel, het vereiste van uitvoervergunningen of enig ander soortgelijk middel wordt gehandhaafd.

Het voorschrift waarbij een Lid-Staat de export van bepaalde op zijn grondgebied vervaardigde goederen afhankelijk stelt van de afgifte van een certificaat waaruit blijkt dat zij in overeenstemming zijn met bepaalde kwaliteitsnormen, terwijl dit voorschrift niet geldt voor het in de handel brengen van deze goederen in de Lid-Staat waar zij worden geproduceerd, vormt een maatregel van gelijke werking als een bij artikel 34 van het Verdrag verboden kwantitatieve uitvoerbeperking.

Ook de regeling waarbij een Lid-Staat een dergelijk conformiteitscertificaat voorschrijft bij export van bepaalde niet op zijn grondgebied vervaardigde goederen naar de andere Lid-Staten, is als maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve uitvoerbeperking aan te merken."

3. De *Regering van de Franse Republiek* geeft een uiteenzetting van de feiten en van de achtergrond van de regeling inzake de kwaliteitscontrole van bepaalde horloges bestemd voor export, en bespreekt de verenigbaarheid van deze regeling met het EEG-Verdrag. Zij wijst op 's Hofs jurisprudentie en op de zienswijzen die de Commissie en advocaat-generaal Roemer in de zaak International Fruit voor het Hof te kennen hebben gegeven, waaruit zij concludeert dat als kwantitatieve beperkingen moeten worden beschouwd:

- „nationale maatregelen, die de invoer of uitvoer van een produkt rechtstreeks, geheel of ten dele uitsluiten vanwege het aantal of de hoeveelheid der betrokken produkten"
- „alle nationale maatregelen die de invoer (of de uitvoer) van een produkt

rechtstreeks, geheel of ten dele uitsluiten, niet op grond van technische kenmerken . . ., maar alleen vanwege het aantal of de hoeveelheid der betrokken produkten",

terwijl maatregelen van gelijke werking indirect dezelfde werking hebben doordat de „in- of uitvoer wordt bemoeilijkt in vergelijking met de afzet van de nationale produktie"; alleen de „potentiële" werking moet in aanmerking worden genomen. Overigens komt het er in hoofdzaak op aan of de „werking vergelijkbaar is", ongeacht de benaming of de techniek van de handelwijze.

Uitgaande van deze definities onderzoekt de Franse Regering de Franse wettelijke regeling inzake de kwaliteitscontrole van voor export bestemde horloges en uurwerken met ankergang, en komt zij daarbij tot de conclusie dat de betrokken bepalingen niet beantwoorden aan bovenstaande criteria:

- het gaat niet om een kwantiteitscontrole maar uitsluitend om een kwaliteitscontrole die alleen betrekking heeft op de nationale produktie,
- het is duidelijk nooit de bedoeling geweest de export af te remmen,
- de cijfervervalsing is alleen in aanmerking genomen, omdat zij afdoet aan de waarde van de kwaliteitscontrole,
- de Franse horloge-industrie ziet in de kwaliteitscontrole een nuttige waarborg voor de merkreputatie op buitenlandse markten, hetgeen wordt bevestigd door de verkoopstatistieken die zijn overgelegd door de Franse regering,
- de kwaliteitscontrole bemoeilijkt de export geenszins, daar de kosten van Cetehor voor de controle- en researchwerkzaamheden worden gefinancierd uit een heffing over de totale omzet van de ondernemingen en dus drukken op de kostprijs van alle horloges, ongeacht hun bestemming; voor exporthorloges dienen de kosten van een eventuele tweede controle uitsluitend te worden betaald in het uitzonderlijke geval dat de kwaliteit duidelijk tekort schiet,
- de termijn van twee dagen voor de controle is niet overdreven voor het gestelde doel.

Ten slotte legt de Franse regering de nadruk op het technische karakter van de maatregelen die buitenlandse afnemers de kwaliteit der aangeboden produkten garanderen. De recente jaarlijkse exportstijging van horloges (30 % in waarde en 20 % in hoeveelheid) bewijst dat de omstreden maatregelen de uitvoer hebben gestimuleerd.

Overwegende dat de verdachten in het hoofdgeding, ten deze vertegenwoordigd door M. Tisserand, advocaat te Belfort, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridische adviseurs J. Amphoux en S. Ziegler, ter terechtzitting van 7 december 1976 mondelinge opmerkingen hebben gemaakt;

dat de verdachten in het hoofdgeding in het bijzonder hebben gewezen op bepaalde feitelijke omstandigheden, zoals de financiering van Cetehor en de samenstelling van zijn Raad van Bestuur;

dat de Commissie haar schriftelijk weergegeven standpunt nader heeft uitgewerkt en met name tegen het voor het Tribunal correctionnel gebezigde argument dat het omstreden stelsel geen restrictieve werking heeft, heeft ingebracht dat de Franse export wellicht nog sterker zou zijn gestegen als deze niet feitelijk door dit stelsel was afgeremd;

dat de Commissie heeft onderstreept dat een kwaliteitsgarantie, mits enkel facultatief, gunstig kan werken;

dat partijen op twee vragen van de advocaat-generaal hebben geantwoord dat de exporteurs de voorkeur geven aan Cetehor-certificaten boven uitvoervergunningen, omdat met deze laatste veel tijd gemoeid is, en voorts dat de eis van een certificaat of vergunning geldt voor de export van horloges, onverschillig of deze

geheel of gedeeltelijk in Frankrijk zijn geproduceerd of zich daar slechts in het vrije verkeer bevinden;

Overwegende dat de advocaat-generaal ter terechtzitting van 19 januari 1977 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Tribunal correctionnel te Besançon bij vonnis van 19 mei 1976, ingekomen ter griffie van het Hof op 28 juni 1976, krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag een vraag heeft gesteld inzake de uitlegging van artikel 34 van het EEG-Verdrag;

2 Overwegende dat bij Franse wet nr. 48-1228 van 22 juli 1948 de rechtsstatus is geregeld van de „Centres techniques industriels", die met name ten doel hebben de kwaliteit in de industrie te waarborgen;

3 dat ter uitvoering van deze wet bij ministerieel besluit van 22 april 1949 het „Centre technique industriel — établissement d'utilité publique — Cetehor" is opgericht;

4 dat Cetehor onder meer is belast met de controle van de kwaliteit van voor export bestemde horloges en uurwerken met ankergang;

5 dat het ministerie van Financiën en van Economische Zaken bij twee mededelingen aan de exporteurs van 30 oktober 1962 en 24 november 1964 een vergunning heeft voorgeschreven voor de export van deze horloges en uurwerken, tenzij deze zijn voorzien van een door Cetehor afgegeven conformiteitscertificaat, dat dan dus de uitvoervergunning vervangt;

6 Overwegende dat blijkens het vonnis van de verwijzende rechter de verdachten controlecertificaten van Cetehor hebben vervalst en onder dekking van deze vervalste documenten horloges met ankergang naar andere Lid-Staten hebben geëxporteerd;

7 dat verdachten ter verklaring van deze vervalsing hebben aangevoerd dat de opstelling van deze certificaten bij het tempo van het handelsverkeer teveel tijd in beslag nam;

8 Overwegende dat het Tribunal correctionnel zich in deze feitelijke en rechtssituatie tot het Hof heeft gewend met de volgende vraag:

„Moeten de woorden „kwantitatieve uitvoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking" in artikel 34 EEG-Verdrag worden geacht mede van toepassing te zijn op de wettelijke regeling van een Lid-Staat, welke voor de export van bepaalde waren een vergunning vereist ofwel in plaats daarvan een conformiteitscertificaat, hetwelk niet is onderworpen aan een heffing en kan worden geweigerd indien de kwaliteit niet in overeenstemming is met bepaalde normen van het orgaan dat het in de plaats van de vergunning tredende certificaat uitgeeft?"

9 Overwegende dat de gestelde vraag in de eerste plaats ertoe strekt te vernemen of het vereiste van een vergunning voor de export van in een Lid-Staat vervaardigde produkten naar een andere Lid-Staat een kwantitatieve beperking of een maatregel van gelijke werking vormt;

10 Overwegende dat luidens artikel 34 „kwantitatieve uitvoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking tussen de Lid-Staten zijn verboden";

11 dat uit de algemene aard van het in deze bepaling neergelegd beginsel en de aan die bepaling reeds gegeven uitlegging blijkt dat in een nationale wetgeving het vereiste van uitvoervergunningen, zelfs als onderdeel van een kwaliteitscontrole, in de intracommunautaire betrekkingen niet kan worden gehandhaafd;

12 Overwegende dat het tweede onderdeel van de vraag ertoe strekt te vernemen of een kwaliteitscontrole in een Lid-Staat, die vergezeld gaat van een uitvoerverbod voor produkten die niet beantwoorden aan de in de nationale regeling vermelde kwaliteitsnormen, is aan te merken als een kwantitatieve uitvoerbeperking of een maatregel van gelijke werking;

13 Overwegende dat een kwaliteitsbeleid in een Lid-Staat, hoe wenselijk dit ook moge zijn, in communautair verband slechts kan worden gevoerd in overeenstemming met de fundamentele verdragsbeginselen;

14 dat een regeling als de onderhavige niet met deze dwingende beginselen verenigbaar kan worden geacht;

15 dat immers het verplicht stellen van de kwaliteitsnormen uitsluitend voor exportprodukten en niet voor binnen de Lid-Staat verhandelde produkten tot een willekeurige discriminatie tussen deze produkten leidt, welke een belemmering vormt voor het in artikel 34 EEG-Verdrag geregelde handelsverkeer;

16 dat, afgezien van de in het gemeenschapsrecht vervatte uitzonderingen, het Verdrag in de weg staat aan de toepassing, in de intracommunautaire betrekkingen, van een nationale wetgeving waarbij het vereiste wordt gehandhaafd van uitvoervergunningen of een ander soortgelijk, uitsluitend voor export geldend middel, zoals conformiteitscertificaten welke een maatregel van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen vormen inzover zij het intracommunautaire handelsverkeer direct of indirect, feitelijk of potentieel kunnen belemmeren;

17 dat dergelijke maatregelen zijn verboden, ongeacht het doel waarvoor zij zijn genomen;

18 Overwegende dat op de gestelde vraag derhalve moet worden geantwoord dat de woorden „kwantitatieve uitvoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking" in artikel 34 van het EEG-Verdrag aldus moeten worden verstaan dat zij van toepassing zijn op de regeling van een Lid-Staat, welke alleen voor de export van bepaalde waren een vergunning vereist ofwel in plaats daarvan een conformiteitscertificaat dat kan worden geweigerd indien de kwaliteit van de waar niet in overeenstemming is met bepaalde normen van het orgaan dat het certificaat uitgeeft, zelfs wanneer dit certificaat niet is onderworpen aan een heffing;

Ten aanzien van de kosten

19 Overwegende dat de kosten, door de regering van de Franse Republiek en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;

20 dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Tribunal correctionnel te Besançon bij vonnis van de 19 mei 1976 gestelde vragen, verklaart voor recht:

De woorden „kwantitatieve beperkingen en maatregelen van gelijke werking" in artikel 34 van het EEG-Verdrag moeten aldus worden verstaan dat zij van toepassing zijn op de wettelijke regeling van een Lid-Staat, welke alleen voor de export van bepaalde waren een vergunning vereist ofwel in plaats daarvan een conformiteitscertificaat dat kan worden geweigerd indien de kwaliteit van de waar niet in overeenstemming is met bepaalde normen van het orgaan dat het certificaat uitgeeft, zelfs wanneer dit certificaat niet is onderworpen aan een heffing.

Kutscher Donner Pescatore Mertens de Wilmars Sørensen

Mackenzie Stuart O'Keeffe Bosco Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op drie februari negentienhonderdzevenenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL F. CAPOTORTI VAN 19 JANUARI 1977 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. In deze zaak wordt Uw Hof verzocht om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van de term „maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve uitvoerbeperkingen" in artikel 34, lid 1, EEG-Verdrag.

De achtergrond van de vraag is dat voor de uitvoer van bepaalde produkten van de uurwerkindustrie uit Frankrijk een vergunning is vereist of in plaats daarvan

1 — Vertaald uit het Italiaans.